

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Sa/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200659
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Hvišč, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7020200659.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Ondrejom Hviščom, PhD., v právnej veci žalobkyne: maloletej P. L. L., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť J. A. štát, bez cestovného dokladu, trvale bytom G., V., J., v zastúpení zákonným zástupcom - otec C. F. L., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť J. A. štát, bez cestovného dokladu, trvale bytom G., V., J., toho času umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, Slovenská republika, právne zastúpená: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, so sídlom Štúrova č. 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica, Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica 5, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného vo veci zaistenia žalobkyne, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica, Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného vo veci zaistenia žalobkyne č. PPZ-HCP-BB5-25/2020-AV ID: 075459 zo dňa 13.08.2020, týkajúce sa maloletej žalobkyne: P. L. L., zastúpenej zákonným zástupcom C. F. L., štátna príslušnosť J. A. Š., bez cestovného dokladu, trvale bytom G., V., J., toho času umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, Slovenská republika a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

odôvodnenie:

1. Správnou žalobou vo veciach zaistenia, podanou žalovanému dňa 27.08.2020, doručení súdu dňa 10.09.2020, žalobkyňa žiadala zrušiť rozhodnutie žalovaného, Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB5-25/2020-AV ID: 075459 zo dňa 13.08.2020, o zaistení žalobkyne a navrhla nariadiť, aby bola žalobkyňa, toho času umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, Slovenská republika, bezodkladne prepustená zo zaistenia.

I. Administratívne konanie

2. Napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB5-25/2020-AV ID: 075459 zo dňa 13.08.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), žalovaný rozhodol o zaistení žalobkyne dňom 13.08.2020 na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Nariadenie Dublin III“) a na základe akceptácie podania vedeného Dublinským strediskom Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Dublinské stredisko“). Podľa § 88 ods. 4

zákona o pobyte cudzincov, správny orgán stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, najviac do 13.11.2020. Zároveň žalobkyňu umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce.

3. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že dňa 12.08.2020 v čase o 17.00 hod. bol hliadkou Obvodného oddelenia PZ Kremnica otvorený náves kamióna Volvo ev. číslo D. zastavený na štátnej ceste X/XX, za obcou F. L., smerom na mesto H., ktorý viedol vodič M. J., štátny príslušník K.. V návесе sa nachádzala skupina 6 osôb, cudzincov, 3 dospelé osoby (2 muži a jedna žena) a tri maloleté deti vo veku od 2 do 6 rokov. Osoby boli značne unavené a dehydrované, a preto bola privolaná rýchla zdravotná pomoc, ktorá ich na mieste vyšetřila. Osobám bola vykonaná bezpečnostná prehliadka a po ohliadaní miesta zadržania bolo prostredníctvom tlmočníka predbežne zistené, že sa jedná o štátnych príslušníkov J. A. republiky. Neskôr na útvare bolo zistené, že v zadržanej skupine sa nachádzala 5 členná rodina a priateľ. Išlo o nasledovné osoby: C. F. L., nar. XX.XX.XXXX, manželka L. L., nar. XX.XX.XXXX, ich deti P. L. L., nar. XX.XX.XXXX, R. F. L., nar. XX.XX.XXXX a P. D. L., nar. XX.XX.XXXX a priateľ V. N., nar. XX.XX.XXXX.

4. Správny orgán spísal so zákonným zástupcom žalobkyne zápisnicu pod č. PPZ-HCP-BB5-22-013/2020-AV o podaní vyjadrenia, kde potvrdil skutkový stav a popísal osobné pomery rodiny. Následne žalovaný správny orgán lustráciou v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zistil, že zákonný zástupca žalobkyne a taktiež žalobkyňa, sú vedení ako žiadatelia o udelenie azylu v K. republike, pod číslom záznamu v systéme K.. O udelenie azylu požiadali dňa 21.07.2020. Na základe tejto informácie bolo cestou Migračného úradu MV SR zistené, že spĺňajú podmienky na začatie konania podľa Nariadenia Dublin III. Poverený zamestnanec Dublinského strediska dňa 13.08.2020 konanie akceptoval. Podanie o prevzatíe naspäť bolo zodpovednému štátu (Rumunsku) v zmysle Nariadenia Dublin III. odoslané dňa 26.08.2020. Lehota na odpoveď zodpovedného štátu bola teda do 09.09.2020. Do dňa vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe, t.j. do dňa 03.09.2020, nebola žiadosť Rumunskom akceptovaná.

II. Správna žaloba a vyjadrenie žalovaného

5. Žalobkyňa podala proti preskúmanému rozhodnutiu na tunajší správny súd včas správnu žalobu vo veci zaistenia podľa štvrtej hlavy, tretej časti SSP, z nasledujúcich dôvodov.

6. Podľa názoru právnej zástupkyne žalobkyne rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pričom zároveň došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

7. V prvom rade žalobkyňa vytýkala žalovanému, že bola zaistená „na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu“. Má teda za to, že takto vymedzený dôvod je v skutočnosti len citáciou ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Žalobkyňa však zastáva názor, že zo správneho rozhodnutia musí byť zřejmé, ako správny orgán rozhodol, teda, či ju zaistil z dôvodu zabezpečenia prípravy jej prevozu, alebo z dôvodu zabezpečenia výkonu jej prevozu, alebo z obidvoch týchto dôvodov.

8. Ďalej v správnej žalobe žalobkyňa namietala absenciu zdôvodnenia dôvodu zaistenia ohľadom klasifikačného kritéria značného rizika úteku žalobkyne v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Poukázala na rozdiel medzi „rizikom úteku“ a „značným rizikom úteku“ v právnej úprave jednotlivých dôvodov zaistenia (§ 88 ods. 1 písm. a), bod 1, § 88a, ods. 1 písm. b).

9. Taktiež v správnej žalobe žalobkyňa poukázala na určenú dobu zaistenia, ktorá je uvedená v napadnutom rozhodnutí (t.j. do 13.11.2020), pričom je v rozpore s čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III. V tejto súvislosti uvádza: „Vychádzajúc z uvedeného je lehota na podanie žiadosti o prijatie späť účastníčky do 12., resp. 13. septembra 2020. Najneskôr do dvoch týždňov od podania žiadosti musí dôjsť k faktickej alebo implicitnej akceptácii dožiadania. Následne od uplynutia tejto dvojtýždňovej lehoty musí byť osoba odovzdaná v lehote ďalších šiestich týždňov. Od 12., resp. 13. septembra 2020 uplynie 8 týždňov (2+6) do 7., resp. 8. novembra 2020. Účastníčka konania však bola zaistená do 13. 11. 2020.“

10. Ohľadom zaistenia maloletých detí právna zástupkyňa uvádza, že v odôvodnení rozhodnutia nemožno nájsť zmienku o tom, akým spôsobom sa táto skutočnosť prejavila pri posúdení správneho orgánu, či ide o primerané opatrenie, a či nie je možné uplatniť iné, miernejšie, alternatívne donucovacie opatrenia. Má za to, že takýto zásah je nielenže neprimeraný a vyznačujúci sa nedostatkom individuálneho posúdenia okolností veci, ale je zároveň aj v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá poukazuje na to, že umiestňovanie maloletých detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, je porušením čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SZa/12/2016 zo dňa 14.06.2016, resp. rozsudok 10Szak/16/2018 zo dňa 28.03.2018.

11. V závere správnej žaloby poukázala na povinnosť skúmať účelnosť zaistenia a realizovateľnosť postupu podľa Nariadenia Dublin III, a to v čase pandémie koronavírusu, a teda skúmať, či takýto postup prichádza do úvahy. V prípade nerealizovateľnosti takého postupu, nemožno považovať zaistenie za zákonné, keďže nemôže naplniť účel zaistenia.

12. Listom č. PPZ-HCP-BB5-25-006/2020-AV zo dňa 03.09.2020 sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení ohľadom námietky alternatívneho dôvodu zaistenia (bod 7. rozsudku) uviedol, že „Aj keď z citácie predmetného ustanovenia ide o dve alternatívy (dôvody) zaistenia, správny orgán má za to, že účastníčka konania bola zaistená v súlade so zákonom a v súlade s osobitným predpisom na účel zabezpečenia prípravy jej prevozu podľa nariadenia a v prípade akceptácie členského štátu, že prevezme alebo prijme účastníčku konania, ako žiadateľku o udelenie azylu späť, ako osobu uvedenú v čl. 18 ods. 1 písm. c) Nariadenia 604/2013, na účel výkonu jej prevozu. Až do úspešného vykonania tzv. Dublinského transferu, eskorty, keď opustí územie Slovenskej republiky, je dôvodné obmedziť účastníčku konania na osobnej slobode, nakoľko existuje značné riziko jej úteku, a to z dôvodu konania o odovzdaní.“

13. Ohľadom žalobnej námietky, že absentuje zdôvodnenie kritéria „značného rizika úteku“ správny orgán vo vyjadrení okrem iného uviedol: „Oprávnený predpoklad značného rizika úteku účastníčky konania v čase vydania rozhodnutia vychádzal s poukazaním na § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, zo všetkých okolností a faktorov zistených po jej zadržaní, ktoré boli celkovo opísané v odôvodnení rozhodnutia. Zopakujeme, ak by účastníčka konania nebola zaistená a bola by umiestnená do azylového zariadenia (alternatíva - hlásenie pobytu v zariadení), kde má voľný pohyb, existuje značné riziko jej úteku. Potvrďuje to svojvoľný odchod tak, ako konala po podaní žiadosti o udelenie azylu dňa 27.10.2020, z Rumunskej republiky a následný nelegálny pohyb (predpoklad za pomoc prevádzáčov) po území členských štátov zo snahou dostať sa do Nemecka. Značné riziko jej úteku potvrdzuje aj to, že napriek neschopnosti postarať sa o seba po stránke materiálnej a existenčnej, opustila zariadenie spolu s rodinou a maloletými deťmi, čím ohrozila nielen svoje, ale aj zdravie detí. Jej nezaistením by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o azyle, ktoré nie je v kompetencii Slovenskej republiky. Riziko úteku bolo posúdené a zvážené na základe týchto zistení a správania účastníčky konania. Nie je posudzované len na základe samotného cieľa jej cesty uvedenej v zápisnici.“

14. Ohľadom dĺžky doby zaistenia sa žalovaný vyjadril: „Potrebné úkony v zmysle Nariadenia č. 604/2013 a Vykonávacieho Nariadenia Komisie (EÚ) č. 118/2014 vykonáva Dublinské stredisko MU MV SR. Žiadosť o začatie dublinského konania podľa 18/1/b Nariadenia č. 604/2013 bola týmto útvaram prijatá dňa 13.08.2020. Podanie o prevzatie naspäť bola zodpovednému štátu (Rumunsku) z uvedeného dôvodu odoslaná dňa 26.08.2020. Lehota na odpoveď zodpovedného štátu je 09.09.2020. Do dnešného dňa nebola žiadosť Rumunskom akceptovaná. V zmysle uvedeného lehota zaistenia uvedená v napadnutom rozhodnutí nie je v rozpore so zákonom ani nariadením.“

15. Ohľadom zaistenia maloletých detí sa žalovaný správny orgán okrem iného vyjadril: „Správny orgán má za to, že tým, že maloletých umiestnil spoločne s ich matkou (otcom) v jednom zariadení, chránil najlepšie záujmy maloletých a nepretrhol tak rodinné väzby členov tejto rodiny. Zároveň správny orgán poukazuje aj na tú skutočnosť, že do uvedeného zariadenia sa v samostatnom konaní umiestňuje aj otec maloletých a matka maloletých detí. Tým, že správny orgán nerozdelil rodinu, dodržal zároveň aj základnú zásadu zachovania rodiny a právo dieťaťa byť v opatere svojho rodiča, teda právo na rodinný život. Poukazujúc na záujmy maloletého dieťaťa v zmysle Dohovoru o právach dieťaťa, aj keď umiestnenie maloletého dieťaťa v UPZC Sečovce spolu s jeho matkou, je síce

zásahom do práv dieťaťa, avšak podľa názoru je správneho orgánu je v záujme maloletého dieťaťa, aby zotrvalo so svojim rodičom a nebolo od neho odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by podľa názoru správneho orgánu bolo horším zásahom do jeho práv. Správny orgán na základe získaných informácií od ÚPZC Sečovce konštatuje, že ÚPZC Sečovce je zariadením, v ktorom sú vytvorené podmienky aj pre umiestnenie rodín s deťmi. ÚPZC Sečovce je zariadením prispôsobeným na umiestňovanie rodín s deťmi, zaistenými v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov, ktorým Slovenská republika transponovala smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 115/2008 (tzv. návratovú smernicu). Podľa záverov Európskej komisie, ktorá vykonala hodnotenie transpozície predmetnej smernice jednotlivými členskými štátmi Európskej únie, je transpozícia Slovenskou republikou do zákona o pobyte cudzincov plne v súlade so znením smernice. Iba v ÚPZC Sečovce sú zriadené priestory pre umiestnené rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín s maloletými deťmi, resp. maloletých v sprievode rodiča, teda zákonného zástupcu, ktoré spĺňajú všetky požiadavky na primerané, hygienicky spôsobilé ubytovanie, stravovanie a voľnočasové aktivity a sú vybavené tak, aby sa zabránilo ohrozeniu života alebo poškodeniu zdravia, a aby umiestnenie nemalo negatívny vplyv na duševné zdravie detí, ktoré sú umiestňované spolu s rodičmi. Matka (otec, rodič) má spolu s maloletým dieťaťom poskytnuté ubytovanie, stravu ako aj zabezpečenú dostatočnú zdravotnú starostlivosť.“

16. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť.

III. Konanie na správnom súde a právny názor správneho súdu

17. Krajský súd v Košiciach, ako vecne a miestne príslušný súd, preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a na nariadenom pojednávaní podľa ustanovenia § 206 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), postupujúc a zisťujúc neformálne všetko potrebné pre preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, dospel k záveru, že argumentácia žalobcu v správnej žalobe je čiastočne dôvodná.

18. Podľa § 230 ods. 1 písm. c/ SSP, správny súd žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň ponechal žalobkyňu v zaistení, pretože neexistoval dôvod, pre ktorý by bolo možné nariadiť žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

19. Správny súd na pojednávaní dňa 22.09.2020 oboznámil účastníkov konania s písomným podaním žalovaného zo dňa 21.09.2020, ktorým žiadali správny súd o ospravedlnenie ich neúčasti na pojednávaní. Správny súd v zmysle § 114 SSP pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného. Na pojednávaní sa zúčastnila právna zástupkyňa žalobkyne, ktorá zotrvala na dôvodoch uvedených v správnej žalobe.

20. Správny súd v prvom rade poukazuje na námietku žalobkyne, ktorou vytykala nesprávne určenie doby zaistenia v napádanom rozhodnutí (bod 9. rozsudku). Správny súd poznamenáva, že nemožno takémuto určeniu doby zaistenia priznať právnu relevanciu, a preto považuje napádané rozhodnutie v tejto časti za nezákonné, resp. rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k správnej žalobe (bod 14. rozsudku) sám konštatoval, že „Lehota na odpoveď zodpovedného štátu je 09.09.2020.“ V zmysle čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III.: „Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu, sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3. Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.“

22. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doba zaistenia žalobkyne mala byť určená maximálne do uplynutia 6 týždňov od dátumu 09.09.2020, kedy končí lehota na odpoveď zodpovedného štátu, teda Rumunska, v zmysle čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III. Ako je vyššie uvedené, ak sa odovzdanie nevykoná v

šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Žalovaný správny orgán však stanovil dobu zaistenia do 13.11.2020, čím porušil citovaný právny predpis, pretože mohol stanoviť dobu zaistenia maximálne do 21.10.2020. Takéto rozhodnutie, v prípade, ak sa odovzdanie v zákonnej lehote nevykoná, môže byť podkladom pre ďalšie obmedzenie osobnej slobody zaisteného cudzinca (už v momente rozhodnutia to správny orgán pripúšťa). Preto už skutočnosť, že je porušenie čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III potenciálne možné, spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia o zaistení. (pozri rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7Azs/11/2015 zo dňa 19.02.2015).

23. Ohľadom žalobnej námietky, že účel zaistenia („účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu“) nie je určený správne, správny súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná. Z povahy tohto dôvodu zaistenia (§ 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov) vyplýva, že obsahuje istú metodiku, tzv. dublinského transferu. Táto metodika je pomerne podrobne popísaná aj v čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III, ktorú možno v hrubých rysoch zhrnúť do štyroch fáz: akceptáciu konania dublinským strediskom, žiadosť štátu, akceptácia, transfer (pozri bod 4. rozsudku). Z uvedeného dôvodu účel zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov nemožno chápať ako alternatívnu normu, ale ako normu, ktorá subsumuje celý proces dublinského transferu, od jeho prípravy až po transfer, podľa dištinkcie, v ktorej fáze je cudzinec zaistený.

24. V súvislosti námietkou klasifikačného kritéria „značného rizika úteku“ správny súd poukazuje najprv na § 2 zákona o pobyte cudzincov, ktorý vymedzuje základné legislatívne pojmy pre vhodnú, resp. správnu aplikáciu tohto zákona. V tejto enumerácii sa nenachádza pojem „riziko úteku“, resp. „značné riziko úteku“, a preto aplikácia tohto pojmu je ponechaná na správnu úvahu správneho orgánu. Možno súhlasiť s názorom žalovaného správneho orgánu (bod 13. rozsudku), že v okolnostiach, za ktorých prišla na územie Slovenskej republiky rodina žalobkyne, je nepochybné, že ich motivácia migrovať z krajiny pôvodu až do cieľovej krajiny, ktorou je Nemecko, je veľmi vysoká. Rodičia žalobkyne neváhali vystaviť vysokému riziku nebezpečenstva svoje maloleté deti a počas pandémie COVID-19 migrovali, ohrozujúc životy vlastných detí, napriec viacerými štátmi spôsobom, ktorý priamo ohrozoval ich životy. Za týchto okolností je vylúčené, aby správny súd posúdil takéto správanie, ako bežné riziko úteku.

25. Ďalšou žalobnou námietkou bola otázka primeranosti opatrenia, resp. či nie je možné uplatniť iné, miernejšie, alternatívne donucovacie opatrenia vzhľadom na to, že sa jedná o maloletú žalobkyňu. Právna zástupkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SZa/12/2016, ktorý rozsiahlo citovala, pričom z ktorého vyplýva, že nejde o totožný prípad s prejednávanou vecou. Z citovaného rozsudku vyplýva, že maloleté deti spolu s rodičmi nemožno umiestniť v útvere policajného zaistenia pre cudzincov, ak deklarujú, že disponujú finančnými prostriedkami, ktorými dokážu pokryť svoje náklady spojené s pobytom na území Slovenskej republiky (čo bol prípad cudzincov v rozsudku NSSR, ale nie v prejednávanej veci) a taktiež, ak materiálne vybavenie v útvere policajného zaistenia pre cudzincov nebolo prispôbené potrebám detí.

26. K druhému determinantu sa vyjadril aj žalovaný správny orgán (pozri bod 15. rozsudku), ktorý v tejto súvislosti navyše uviedol: „Maloletým osobám spolu s rodičmi je zabezpečená každodenná osobná hygiena. Strava je deťom poskytovaná 5 x denne (okrem raňajok, obeda a večere dostávajú deti navyše desiatu a olovrant), pediatrická zdravotná starostlivosť je poskytovaná na základe zmluvného vzťahu s pediatričkou. Mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu SK 2016 AMIF SC3.2 v súčasnosti zabezpečuje aj doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny umiestnené v UPZC Sečovce. V prípade jazykovej bariéry je k lekárske vyšetreniam zabezpečený tlmočník do príslušného jazyka. V UPZC Sečovce je pre maloleté osoby k dispozícii sociálny pracovník, ktorý plánuje a reguluje vzdelávacie, rekreačné a herné aktivity maloletých osôb v zariadení, pričom spolupracuje s mimovládnu organizáciou Slovenská humanitná rada, primárne najmä pri zabezpečovaní sociálneho a psychologického poradenstva a starostlivosti, s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny a sekundárne pri vzdelávaní a jazykov.“

27. Vyššie popísaná argumentácia je obsahom aj odôvodnenia napádaného rozhodnutia (str. 7), teda je evidentné, že správny orgán zohľadnil aj tieto riziká, pričom takémuto právnomu vyhodnoteniu nemožno nič vytknúť. Navyše, celá rodina žalobkyne požiadala o udelenie azylu v Rumunsku. V čase šírenia pandémie sama s rodinou a hlavne maloletými osobami nevyčkala na rozhodnutie o poskytnutí ochrany, opustila azylové zariadenie členského štátu zodpovedného za posúdenie podania. Bez finančného, materiálneho a zdravotného zabezpečenia, pravdepodobne za pomoci prevádzáčov, spolu s maloletými

deťmi nelegálne migrovala ďalej cez členské štáty s cieľom dostať sa do Nemecka. V prípade, ak by bola žalobkyňa prepustená zo zaistenia, je vysoké riziko úteku celej rodiny ďalej do členských štátov EÚ, čo nie je ani vo verejnom záujme, vzhľadom na prebiehajúcu pandémiu COVID-19. Z uvedeného dôvodu je zaistenie žalobkyne pre tento účel zákonné a nevyhnutné.

28. Správny súd poznamenáva, že ďalší rozsudok kasačného súdu sp. zn. 10Szak/16/2018 zo dňa 28.03.2018, na ktorý faktograficky poukázala právna zástupkyňa, sa týka zaistenia z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pričom v tomto prípade bola riešená otázka nedostatku odôvodnenia vo vzťahu k prijatému záveru o existencii rozhodnutia o ďalšom trvaní zaistenia. Z uvedeného dôvodu nebol pre konajúci správny súd relevantný.

29. Poslednou žalobnou námietkou bolo všeobecné konštatovanie o potrebe sledovania účelu zaistenia a jeho realizovateľnosť, vzhľadom na pandémiu COVID-19. Tento žalobný bod neobsahoval žiadne dôvody, resp. tvrdenia, ktoré by spochybňovali doterajší postup správneho orgánu. Správny orgán v čase vydávania napádaného rozhodnutia nevidoval tento problém, a teda nebol ani predmetom posúdenia v administratívnom konaní. Správny súd poukazuje na fakt, že v čase vydania jeho rozsudku mu neboli známe uvedené prekážky a žalobkyňa nepredložila žiadny relevantný dôkaz ohľadom týchto skutočností.

30. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3. SKL 180/46 Úradný vestník Európskej únie 29.06.2013.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

31. Správny súd, ako bolo vyššie konštatované, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval vo veci zákonným spôsobom, nakoľko nestanovil dobu zaistenia žalobkyne v súlade čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III. Preto správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 230 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň ponechal žalobkyňu v zaistení, pretože neexistoval dôvod, pre ktorý by bolo možné nariadiť žalovanému bezodkladné prepustenie žalobkyne zo zaistenia.

32. V ďalšom konaní správny orgán opätovne rozhodne o právach žalobkyne a to tak, aby rešpektoval vyššie citovanú právnu úpravu.

33. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že priznal ich náhradu v rozsahu 50 % úspešnému žalobcovi, nakoľko mal sčasti úspech. O náhrade trov konania rozhodne po právoplatnom skončení veci podľa § 175 ods. 2 SSP vyšší súdny úradník správneho súdu.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu, a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom

spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.